

РЕШЕНИЕ

№ 2507

гр. София, 25.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Мадлен Петрова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Мария Попова

при участието на секретаря Ани Андреева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8658** по описа за **2010** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение 2 –ро от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Н. телевизия – Първи частен канал с променено наименование „Н. Б. Г.” в качеството на универсален правоприемник на санкционираното юридическо лице „Д.” ЕАД против решение от 28.09.2010г. на Софийски районен съд, 2 състав постановено по НАХД № 9281/2009г., с което е потвърдено НП № 44/28.07.2009г. на председателя на Съвета за електронни медии.

Касаторът иска отмяна на атакуваното решение и потвърдената с него имуществена санкция на основание чл.24, ал.1 от ЗАНН. Алтернативно поддържа искане за отмяна на съдебния акт поради наличие на касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК.

Конкретните оплаквания се свеждат до наличие на предпоставките по чл. 24, ал.1 от ЗАНН, тъй като в хода на съдебното производство санкционираното юридическо лице Д. ЕАД е прекратено чрез вливането му в Н. телевизия – Първи частен канал . Сочи се и неправилно приложение на чл. 12, ал.1 от ЗРТ като се твърди, че законът допуска възможност отделни елементи от програмата по смисъла на §1, т. 3 от ДР на ЗРТ да бъдат на език различен от официалния.

Според касатора забрана за включването на реклами на език, различен от българския не се съдържа в ЗРТ.

Наред с горното се релевират и доводи, че съдебният акт е постановен при допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила изразяващо се в неизпълнение на служебното му задължение по чл. 14, ал.1 от НПК във връзка с чл. 84 от ЗАНН да издири обективната истина. В случая СРС не е извършил оглед на посеченото в АУАН веществено доказателство CD, а се е доверил единствено на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Ответникът – Съвет за електронни медии чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Представителят на С градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и въз основа на установената по делото фактическа обстановка приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, поради което е *процесуално допустима*.

При разглеждането ѝ по съществото на спора и след проверка на съдебния акт съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира следното:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност пред СРС е било НП № 44/28.07.2009г. на председателя на Съвета за електронни медии, с което на Д.ЕАД е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. основание чл. 126, ал.1 във връзка с чл. 127, ал.2 от ЗРТ за нарушение на чл.12, ал.1 от същия закон. За да потвърди наказателното постановление съдът, в решаващият си състав, е приел от фактическа страна, че на 13.06.2009г. по програма Диема 2 на Д. ЕАД за времето от 21.53 часа до 21.59 часа е излъчен рекламен блок, в който под № 4 е включена реклама на спиртната напитка „ZORBAS OUZAKI”, с подробно описано аудиовизуално съдържание. Рекламата е излъчена изцяло на гръцки език. За да потвърди наказателното постановление, СРС е изложил подробни съображения по фактите и обосновал правни изводи за наличие на административно нарушение, извършено от страна на санкционираното дружество и законосъобразност на наложената административна санкция.

Касационната инстанция намира, че атакуваният съдебен акт не страда от пороци, съставляващи касационни отменителни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Доводите в касационната жалба за противното са неоснователни.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗРТ в приложимата по време на извършване на нарушението редакция от ДВ бр. 70/2000г., програмите на радио и телевизионните оператори се излъчват на официалния език според Конституцията на Република Б.

Не е спорно по делото обстоятелството, че излъчената реклама на напитката „ZORBAS OUZAKI” е изцяло на гръцки език, т.е. на език, различен от официалния език в Р.Б.

Реклама по смисъла на §1, т.12 от ДР на ЗРТ /отм., но в сила към момента на извършване на нарушението/ е всяко публично съобщение, включено в програмата на радио или телевизионен оператор, във връзка с търговия, работа, занаят или професия, имаща за цел да насърчи продажбата, покупката или наемането на стока или услуга, включително на недвижима собственост; да съдейства за популяризирането на кауза или идея, или да предизвика друг ефект, желан от рекламирация. За това съобщение, на рекламодателя е предоставено време в програмата срещу заплащане. Следователно, излъчваните реклами са част от цялостната програма на една телевизионна медия. Този извод е в съответствие с разпоредбата на § 1, т.3 от ДР на ЗРТ, съгласно която програмата е съвкупност от всички елементи, които създава и разпространява операторът. В този смисъл, безспорно е и обстоятелството, че рекламата е точно такъв елемент и съответно по отношение на нея важи изискването на чл.12, ал.1 от ЗРТ, а именно- да се излъчва на официалния за Р.Б език.

Изводът на СРС, че процесната реклама не попада в приложното поле на чл.12, ал.2 от ЗРТ е законосъобразен. В цитираната разпоредба изчерпателно са изброени изключенията, при наличието, на които програмите или отделни предавания могат да бъдат и на друг език. Между тези изключения са случаите, когато се разпространяват с образователна цел или са предназначени за български граждани, за които българският език не е майчин, какъвто настоящият не е. По делото не са налице данни о доказателства в подкрепа на твърденията на касатора, че процесната реклама е предназначена за зрители от чужбина на територията, които временно се намират на територията на РБ.

Неоснователни са и възраженията за неправилно тълкуване на материалния закон предвид липсата на забрана в глава IV-та от ЗРТ, регулираща "Търговски съобщения" /загл. изм. с ДВ бр. 12/2010г./ за излъчване на реклама на чужд език. Такава забрана систематично се съдържа в глава I-ва - "Общи положения" и доколкото рекламата безспорно е част от програмата по смисъла на чл.12, ал.1 от ЗРТ, то въведената обща забрана за излъчване на програмата на език, различен от официалния се отнася и за търговските съобщения по глава IV-та и в частност за рекламата. Направеното в касационната жалба разграничение между търговско слово /реклама/ и редакционно съдържание е неотнормено към изискването на чл.12, ал.1 от ЗРТ.

Съгласно чл.126, ал.1 от ЗРТ / в редакцията действаща към момента на извършване на нарушение - ДВ, бр. 93 от 2005г./, за нарушение по чл.12, ал.1 от ЗРТ, на радио и телевизионните оператори се налага имуществена санкция в размер от 2 000 до 15 000лв., т.е. наложеното административно наказание е в предвидения от закона минимален размер и съответства на тежестта на констатираното нарушение. Като е достигнал до същите правни изводи, СРС не е допуснал нарушение при тълкуването и прилагането на материалния закон.

Не е налице и твърдяното съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Действително съдът не е събрал по предвидения в НПК соченото веществено доказателство – CD, но в процесния случай извършването на

административното нарушение се установява от останалите писмени и гласни доказателства, между които не се констатира противоречие. Констатираният пропуск няма за последица установяването на различна фактическа обстановка по случая, поради което следва да се приеме, че не е съществен.

Доводите за наличие на основания по чл. 24, ал.1 от ЗАНН предвид личния характер на административнонаказателната отговорност и представените по делото доказателства за прекратяване на Д. ЕАД чрез вливането му в дружеството – касатор, съдът намира за неоснователни. Отговорността за административна нарушения на ЮЛ е обективна, поради което правилото на чл. 24, ал.1 от ЗАНН е неприложимо в случаите когато санкционираното юридическо лице се прекрати в хода на съдебното производство. Още по-малко в случаите на универсално правоприемство.

По изложените съображения, съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба като неоснователна следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд С. - град – VIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.09.2010г. на С районен съд, 2 състав, постановено по НАХД № 9281/2009г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.